

İSLÂM'I DOĞRU ÖĞRENELİM!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi- ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

لَا تَسْأَلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ عَنْ شَيْءٍ فَإِنِّي أَخَافُ أَنْ
يُخْبِرُوكُمْ بِالصِّدْقِ فَتُكَذِّبُوهُمْ أَوْ يُخْبِرُوكُمْ
بِالْكَذِبِ فَتُصَدِّقُوهُمْ عَلَيْكُمْ بِالْقُرْآنِ فَإِنَّ فِيهِ نَبَأً
مَا قَبْلَكُمْ وَخَبَرَ مَا بَعْدَكُمْ وَفَصَلَ مَا بَيْنَكُمْ

(كر. ع. ن ابن مسعود)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 473/2 (*Lâ tes'elû ehle'l-kitâbi an şey'in, feinnî ehâfû en yuhbirûküm bi's-sıdkı fetükezzibûhüm, ev yuhbirûküm bi'l-kezibi fetüsaddikûhüm. Aleyküm bi'l-kur'âni, feinne fîhi nebee mâ kabliküm, ve habera mâ ba'diküm, ve fasla mâ beyniküm.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı veikramı dünya ve âhirette üzerinize olsun...

Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri'nin mübarek ehadîs-i şerîfesinden bir demet okuyup izah etmek, dinlemek üzere burada toplandık.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına, izahına geçmezden önce, Peygamber SAS Efendimiz'e sevgimizin ve bağlılığımızın bir nişanesi, saygımızın bir emaresi olmak üzere, önce onun ruhuna, sonra onun âlinin, ashabının, etbâının ruhlarına; hâsseten verese-i enbiyâ, ulemâ-i muhakkıkîn, sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyemizin ervâhına; sâir enbiyâ ve mürselîn ve evliyâullahın ruhlarına;

Bu hadîs-i şerîflerin bize kadar ulaşmasına emek sarf etmiş, hakkı geçmiş olan bütün ravilerin ve hadis alimlerinin ruhlarına; beldemizin fatihlerinin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin, muvahhid askerlerin ruhlarına;

Cümle hayrât u hasenât sahiplerinin ve hâsseten içinde topladığımız şu caminin binasına ve tamirine ve mamur olarak hizmete devamına yardımcı olanların ruhlarına; beldemizin medâr-ı iftiharî enbiyâ ve sahabe ve tabiîn ve sâir salihînin ervâhına; Yûşa AS'dan, Ebû Eyyûb el-Ensârî Hazretlerinden sâir evliyâullahâ kadar...

Uzaktan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere şumescide toplanmış, gelmiş bulunan siz kardeşlerimizin de âhirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun, ruhları şad olsun diye ve yaşayan biz müslümanların da Rabbimiz'in rızasına uygun ömür sürüp huzuruna yüzü ak, alnı açık, sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamıza vesile olsun diye bir Fâtîha, üç İhlâs-ı şerîf okuyup öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Ehl-i Kitaptan Bir Şey Sormayın!

Okuduğumuz hadîs-i şerîfler *Râmûzu'l-Ehâdîs* isimli hadis mecmuasının 473. sayfasında bulunuyor. Metnini az evvel okumuş olduğum hadîs-i şerîfi Abdullah ibn-i Mes'ud RA rivayet etmiş, İbn- i Asâkir kitabına kaydeylemiş.

Peygamber SAS Hazretleri bizlere şöyle buyuruyorlar:¹

---

¹ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.IVL, s.477; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.200, no:1006; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.138, no:16422.

لَا تَسْأَلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ عَنْ شَيْءٍ فَإِنِّي أَخَافُ أَنْ
يُخْبِرُوكُمْ بِالصِّدْقِ فَتُكْذِبُوهُمْ أَوْ يُخْبِرُوكُمْ
بِالْكَذِبِ فَتُصَدِّقُوهُمْ عَلَيْكُمْ بِالْقُرْآنِ فَإِنَّ فِيهِ نَبَأً
مَا قَبْلَكُمْ وَخَبَرَ مَا بَعْدَكُمْ وَفَصَلَ مَا بَيْنَكُمْ

(كر.ع ن ابن مسعود)

RE. 473/2 (*Lâ tes'elû ehle'l-kitâbi an şey'in, feinnî ehâfu en yuhbirûküm bi's-sıdkı fetükezzibûhüm, ev yuhbirûküm bi'l-kizbi fetusaddikûhüm; aleyküm bi'l-kur'âni, feinne fîhi nebee mâ kableküm, ve habera mâ ba'deküm, ve fasla mâ beyneküm.*)

(*Lâ tes'elû ehle'l-kitâbi an şey'in*) “Ehl-i kitaba bir şey sormayın! (*Feinnî ehâfu en yuhbirûküm bi's-sıdkı fetükezzibûhüm*) Çünkü ben korkarım ki size doğru olan bir şeyi söylerler, haber verirler, siz de ‘onlar ehli kitaptır’ diye reddedersiniz; halbuki doğrudur.”

(*Ev yuhbirûküm bi'l-kizbi fetusaddikûhüm*) “Yahut da yalan söylerler, hakikatleri saklarlar, sizi te'yid edecek gerçekleri söylemezler. Siz de onların oyun oynadığını, yalan söylediğini anlamazsınız ve söylediği şeyleri din adamıdır diye tasdik edersiniz. Bu sefer de yalanı tasdik etmiş olursunuz, yanlışa inanmış olursunuz.”

O bakımdan, bunlardan korktuğumdan, ehli kitaba bir şey sormayın!

(*Aleyküm bi'l-kur'âni*) “Kur'an okuyun, size Kur'an okumayı, Kur'ân-ı Kerîm'le meşgul olmanızı tavsiye ederim. (*Feinne fîhi nebee mâ kableküm*) Çünkü, bunun içinde eski ümmetlerin haberi vardır. (*Ve habera mâ ba'deküm*) Sizden sonraki gelecek olaylarla ilgili ifşaat ve ihbarât vardır. (*Ve fasla mâ beyneküm.*) Aranızdaki ihtilafları çözecek malzeme vardır.”

Bu hadîs-i şerîfte Peygamber SAS Efendimiz, “Kur'an'ı okuyun.” dedi.

Ehl-i kitap dediğimiz kimseler, kendilerine Allahu Teâlâ tarafından, bizim peygamberimizden evvel peygamber gönderilip kitap indirilenlerdir. Allah'ın kelâmı kendilerine indirilmiş olduğu için onlara ehl-i kitap deniliyor. Yani kendilerine kitap indirilmiş kavimler...

Yahudiler; Musa AS geldi, Tevrat'ı onlara getirdi. Hıristiyanlar; İsa AS peygamber olarak gönderildi, İncil onlara indirildi. Bunlar ehl-i kitaptır. Peygamber Efendimiz bunlara bir şey sormamayı bize emrediyor.

İki tehlike var:

Ya doğru söylerler, siz “Bu adamlar müslüman değil.” diye inkâr edersiniz, olmaz. Veyahut eğri söylerler, eğriliğini anlayamazsınız;

“—Tamam, hakikaten öyle.” dersiniz, sapıtırsınız.

Sormayın. Kur'an'a sarılın! Kur'ân-ı Kerîm'in içinde hepsi var.

“—Ne var?”

Eski ümmetlerle ilgili haberler var, diyor. Kur'ân-ı Kerîm'de hem eski ümmetlerle ilgili haberler vardır hem de -bazı kimseler bilmez- eski kitapların özeti vardır. Eski kitapların malzemesi Kur'ân-ı Kerîm'in içine derç edilmiştir, mevcuttur. Bizi okumaktan müstağni kılıyor, öteki kitapları okumaya lüzum yok, çünkü burada var. Bu dükkân süpermarket, emsalsiz bir süpermarket; içinde ne ararsan var. Yüz katlı, beş yüz katlı, milyon katlı bir süpermarket! Hangi babdan ne gibi ihtiyaç istersen hepsi mevcut. "Bunu buradan bulamam, gidip başka yerden arayayım." demeye lüzum yok. Lüzum yok, tehlike var.

Muhterem kardeşlerim!

Ehl-i kitap ile Peygamber SAS Efendimiz hayatında karşı karşıya geldi, muhatap oldu. Kur'ân-ı Kerîm'de öyle âyet-i kerîmeler vardır ki, insan ehl-i kitap olsa, anası babası gayrimüslim olsa, onların çocuğu olsa bu âyet-i kerîmeyi görünce, okuyunca gözyaşları içinde gelip teslim olur, müslüman olur.

Meselâ bizim, hristiyanlara karşı yapacağımız teklif, ayet-i kerimede bildiriyor:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ إِلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا
يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

(آل عمران: ٦٤)

(*Kul yâ ehle'l-kitâbi teâlev ilâ kelimetin sevâin beynenâ ve beyneküm ellâ na'büde illa'llâh ve lâ nüşrike bihî şey'en ve lâ yettahize ba'dunâ ba'dan erbâben min dûni'llâh*) [Rasûlüm de ki: Ey ehl-i kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze geliniz: Allah'tan başkasına tapmayalım. Ona hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmasın.] (Âl-i İmran, 3/64)

Hazret İsa Allah'tan gayrıya tapmayı mı emretti?
Hâşâ sümme hâşâ! Sümme hâşâ, sümme hâşâ,
sümme hâşâ!

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ
رَبِّي وَرَبِّكُمْ

(المائدة: ١١٧)

(*Mâ kultü lehüm illâ mâ emertenî bihî*) “Yâ Rabbi, ben senin kullarına, sen bana ne emrettiysen onu söyledim: (*Eni'budu'llâhe rabbî ve rabbeküm*) ‘Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin!’ dedim.” (Mâide, 5/117) dediğini Kur'an-ı Kerim beyan ediyor ve Hazret-i İsa'nın hayatında da böyle bir şey demediğini biliyoruz.

“—Yâ Rabbi! Ben hıristiyanlara ancak senin bana emrettiklerini söyledim, başka bir şey demedim.” diye Hazret-i İsa müdafaa ediyor.

Ayrı şey söyler mi? Bir peygambere Allah-u Teâlâ Hazretleri kitap indirsin de, Allah'ın vahyi kendisine gelsin de, “Allah'ı bırakın, bana

ibadet edin.” desin, mümkün mü? Akıl mantık böyle bir şeyi kabul eder mi?

Ne oldu, nasıl oldu bu iş?

Milâdî 325 yılında İznik şehrinde toplandılar;

“—Allah üçtür. Hazret-i İsa Allah’ın oğludur.” diye kendileri karar verdiler.

Öyle saçma şey olur mu? Hz. İsa senin benim gibi yemek yemez miydi? Çarşılarda dolaşmaz mıydı? Beşer!.. Beşer olması neyini eksiltiyor?

Yeryüzünde melekler olsaydı, Allah o zaman melekten bir peygamber gönderirdi. İnsanlar olduğu için insandan peygamber gönderiyor ki, “İnsanlığınızla İslâm böyle olur.” demek için.

“—İnsanlığınızla, nefsinizle, midenizle, acıkmamızla, üşümenizle, terlemenizle, üzüntülerinizle, sevinçlerinizle, gözünüz kulağınızla, pazunuz bacağıңызla şu tarzda Müslümanlık yapın. Allah’ın sevdiği yol şudur.” diye bizden bir misali örnek gönderiyor ki biz yapabilelim.

Biz meleklerin yaptığını yapabilir miyiz?

Acıkmazlar, susamazlar, uyumazlar, yatmazlar, yorulmazlar... Biz yoruluruz, üşürüz, hasta oluruz; bin bir türlü zaafımız var. Bizden peygamber geldi ve bizim peygamberlerimiz de hastalandı, iyi oldu, acıktı, oruç tuttu, yemek yedi, doydu, şükretti, çarşıya gitti, pazara gitti, alışveriş yaptı, kervan idare etti... Ticaret yaptı ki ticaret erbabı İslâm’ca ticaret nasıl yapılır görsün.

Evlendi ki evlilik İslâm'ca nasıl olur insanlar anlasın diye. Ana baba sahibi oldu ki ana babalara nasıl hareket edilir, bilinsin diye.

Allah-u Teâlâ Hazretleri çocuğunu, o sevgili Peygamberimiz'in hayatında elinden aldı ki, ana babanın evlat acısı çekmesi karşısında tavrının nasıl olacağı anlaşılın diye...

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin oğlu var mı? Oğlu denilir mi? Bu ne biçim edepsizliktir!.. Karısı mı var? Aile mi kurmuş? Öyle saçma şey olur mu?..

“—Olmaz hocam!”

Ama dünyanın bir milyara yakın insanı bu saçmalığa devam ediyorlar.

Sübhàna'llah! Sübhàna'llah! Sübhàna'llah... El-hamdü lillâh alâ ni'meti'l-islâm ve tevfîki'l-iman... Paramız pulumuz az, borcumuz gırtlığımızda ama çok şükür ki müslümanız, el-hamdü lillah... Ya bâtil bir akide üzere ölseydik, halimiz nice olurdu? Ebedî cehennem...

Amerikalı birisi müslüman olmuş da Pakistan'a gitmiş. Hoşuma gitti. Pakistan Lahor'da büyük bir camide söz hakkı vermişler. O da almış sözü, mikrofona geçmiş ve demiş ki;

“—Ey müslümanlar! Allah sizden razı olsun... Amerika'ya geldiniz, bana İslâm'ı öğrettiniz. Ben de sayenizde müslüman oldum, siz vesile oldunuz. Allah sizden bin kere, milyon kere razı olsun. Size olan şükran borcumu ödeyemem, beni hak dine çektiniz. Ama âhirette yine de iki elim iki yakanızda olacak. Sımsıkı yakanızı tutacağım.”

“—Allah Allah! Bu Amerikalının derdi ne?” diye şaşırılmışlar.

Diyor ki:

“—Neden daha önce gelmediniz Amerika’ya? Dört sene önce gelseydiniz, benim anam sağdı, beni severdi. Ben de ona ‘İslâm hak dindir anneciğim.’ derdim, müslüman olarak öldü. Bunun hesabını sizden soracağım. Niye İslâm için çalışmadınız? Niye daha önceden Amerika’ya gelmediniz? Bunun hesabını soracağım.”

Haklı, sorar. Gitmeliydik.

Onlar, Eskimoların arasına, Afrika’ya, vahşilerin içine, Orta Asya’ya, Tibet yaylalarına, Japonların arasına, Çinlilerin içine giriyorlar. Kargacık kurgacık, eciş bücüş yazılarını öğreniyorlar. Onları Hıristiyanlığa çekmeye çalışıyorlar da, hak yol üzerinde olduğumuz halde biz müslümanların bu gevşekliği nedir?

Müslüman olarak o kadar gevşegiz ki... Şu cami cemaati, Türkiye’deki müslümanların iyi bir cemaatidir. Allah biliyor, umumiyetle kaliteli bir cemaattir. Türkiye de müslümanlar arasında iyi bir mevkiye sahip bir ülkedir. Vah bizim halimize! Yazık, iş bize kaldıysa! Biz çalışmıyoruz ki...

Bir haftalık aklımız fikrimiz ticaret, geçim, memuriyet ve sâire... Hafta sonunda çok babayığitler buraya ders dinlemeye geliyor. Birçoklarını da yine bir şeyler kandırıyor; ziyaret vs. Şu hadis dersinden yine mahrum kalıyor.

Ekseriyet, cumartesi pazar oldu mu; beş-altı günü dünyaya çalışıyor, yedinci günü de, “Çok yorulduğum dünyaya çalışmaktan.” diye gezmeye çalışıyor. Yedinci gün de altı günlük dünyaya çalışmanın yorgunluğunu çıkartmak için keyif yapmaya gidiyor.

“—Altı gün dünyaya çalıştım, yedinci gün de ahirete çalışayım.” demiyor, demiyoruz; çok büyük hatadayız.

Biz, kendi kendimize hatalarımızı söylemediğimiz için kendimizi bir şey de sanırız.

“—El-hamdü lillâh müslümanım, ne olacak işte!” Hatta kimisi de çıkıyor, şöyle bir laf söylüyor;

“—Allah beni cennete sokmayacak da kimi sokacak?”

O kimi sokacağını bilir. Cennete girecek insanların adedi çok az. Siyah bir öküz derisinin üzerinde, bir tek beyaz kıl kadar az. Koca derinin üzerinde tek bir kıl kadar az; hadîs-i şerîfte böyle bildiriliyor. O bakımdan Allah-u Tealâ Hazretleri'nin, hâşâ sümme hâşâ, biz kullara, müslümanlara ihtiyacı yok... Duasına, ibadetine, namazına niyazına, tesbihine zikrine, orucuna, haccına, zekâtına Allah'ın ihtiyacı yok! Biz muhtacız! Biz çalışırsak, kendimizi kurtarıyoruz.

Okyanusun içine, hayat denilen bir ummana düşmüşüz; çırpınıyoruz. Bir dala tutunur da kurtulursak kurtuluruz, kurtulamazsak gideriz. Çok kimse boğuldu bu ummanda. Milyonlarca insan boğuldu. Hepsi aynı hatayı yaptıkları halde yapageldiler durdular ve yapa gidip duracaklar.

Hepsi aldanma! Hepsi şeytanın oyunu! Hepsi aynı oyuna düşüyorlar ve aynı oyunla mahvolup gidiyorlar.

Allah bizi kurtulandan eylesin... Kurtardıklarından eylesin... İslâm için çalışmayı nasib eylesin...

İslâm için çalışmanın güzel yollarından birisi, gidip başka diyarlarda İslâm'ı tebliğ etmektir. Çünkü o zaman senin evindeki çocuk kendiliğinden iyi olur. Sen Allah'ın yoluna hizmetçiliğe yola çıkarısın, Allah seni ikramsız bırakır mı? Senin evindeki çocuk kendiliğinden iyi olur.

Birisi anlatıyor: İslah olmaz, laf dinlemez, inatçı, âsi bir çocuğu varmış. Babası, namazında niyazında bir mücahid; oğlu da zevkinde sefasında, keyfinde bir zıpır... Taban tabana zıt... Zaten çocukları küçükken, kucağında öpersin, koklarsın, büyütürsün; delikanlı oldu mu karşına dikilir, kavga ederler. Allah ıslah etsin.

Adamcağız yıllık iznini almış, bir aylığına İslâm'ı tebliğ etmek için bir başka diyara gitmiş. Arada tabii eviyle, "Nasılsınız? Ne var ne yok?" filan diye konuşuyor. Oradan müjde gelmiş;

"—Müjde! Senin çocuğa ne olduysa oldu, tevbe etti, ıslah oldu, hak yola girdi."

Neden oldu? Sen Allah'ın yoluna bir küçük gayret gösterdin. Allah da sana oradan en büyük üzüntünü düzeltiverdi, çocuğun ıslah oldu. İslah olmuş bir çocuk bize ebedî bir sermayedir.

Nasıl ebedî bir sermaye?

Bitmez tükenmez bir kazanç menbaı... Sen ölürsün, arkandan ohayır yaptıkça sana sevap gelir. Onun için bizim durup dinlenmeden çocuğumuzu iyi yetiştirmeye çalışmamız gerekiyor. En mühim ve en kolay iş... Çünkü gitsen bir başkasına bir şey anlatmaya çalışsan, ya dinler ya dinlemez. Kaç saat bir arada olacaksın; bir arada olma şansı az. Bir saat olabilirsin, bir saatten fazla misafirlik oldu mu ev sahibi saate bakmaya başlar. İşi var, yemek yiyecek, uyuyacak, kalkacak... Olmaz yani.

Ama çocuk gece de gündüz de hep senin yanında. Sonra karşındaki başka insan sana çok itiraz edebilir ama kendi çocuğun, “Babam bir söz söylese de dinlesem.” diye senin ağzının içine bakar. Biraz tatlı konuşabilsen, biraz ikna edebilsen çocuk düzelir.

Çocukları müslüman yetiştirmedeğiniz zaman siz mes’ulsünüz. Allah sizi ve bizi; babaları, “Niye bunu güzel yetiştirmedin?” diye mes’ul tutacak.

Peygamber Efendimiz, “Bu şahıslara soru sormayın!” diyor.

Muhterem kardeşlerim! Çünkü bunlar bir kere kültürlü milletler. Çok okumuşlar, yazmışlar, çok dil bilirler... Zehiri öyle güzel allayıp pullarlar ki, sen güzel bir şey sanıp yutarsın. Gerçeği öyle ters yönden anlatırlar ki sen nefret edersin.

BenAlmanya’da altı ay kaldım. Televizyonlarında her gün Müslümanlıkla ilgili bir haber çıkardı. Nasıl yapıyorlar?

Bir kitapta okumadım ama seziyorum ki, İslâm ile mücadeleyi programlarına koymuşlar, sessiz yapıyorlar. Güya bîtarafılık, güya hürriyet, güya fikir ve vicdan özgürlüğü filan gibi şeylere dayandırıyorlar ama, her gün televizyonda İslâm'a düşman edici bir haber var.

Meselâ bir merasim oluyor. Merasimin tam koyunun boğazlandığı, bıçağı vurup da kanın etrafa fışkırdığı anını alıyor. Televizyon kamerasını getiriyor, yerlerde akan kanı gösteriyor, gösteriyor, gösteriyor... Artık bir şey demiyor. Yani müslümanlar kan dökücü bir millettir, insafsız ve zalimdir fikrini işliyor. Bir şey demiyor.

Bir Arap şeyhiyle, petrol kralıyla alay ediyor. "Buraya gelmiş de, otel tutmuş da, şu kadar masraf yapmış da, şu haltı karıştırmış da, bu naneyi yemiş de..." diye anlatıyor. Müslümanlar hep koca göbekli, hep müsrif, hep dangalak, hep tutarsız insan fikrini veriyor.

Ertesi gün gitmiş bir yoksul mahallesinden müslüman kadınlarının resmini çekmiş, onu işliyor. Daha ertesi gün bir fakir köyü resmediyor. Her gün ressamın fırça fırça tablosunu tamamladığı gibi öyle korkunç bir tablo meydana getiriyor ki... Hiç farkına varmadan o televizyonun seyredicileri, "İslâm mı, aman Allah saklasın, illallah!" diyecek noktaya geliyor.

Tek yönlü gösteriyorlar. Bunlar böyle yaparlar. Metodlarını erbabı bilir, "İslâm kötüdür, Hıristiyanlık iyidir." demezler ama bunu öyle

şeylerle yaparlar ki, herkesi Hıristiyanlığa hayran, İslâm'a düşman olacak gibi yapmak isterler.

Nitekim bana çok yüksek rütbeli, mertebesi çok yüksek birisi, benim de müslüman olduğumu biliyor, dedi ki;

“—Hocam, Hıristiyanlık gibi bir din varken biz de ne diye İslâm dinini seçmişiz. İşte bak, kadınlar serbest, içki serbest, yasaklar yok.”

Yasaklar var ama adamlar tatbik etmiyor ki... Bir kere oradan cılk... Örtünmek olmasa rahibeler örtünür mü?

Örtünmek var ama cemiyetin ipi ellerinden kaçmış; aldırmıyorlar, bozulmuşlar. Akideleri ve her şeyleri bozulmuş.

Onun için ev ev dolaşır, insanın kapısını çalarlar. Almanya'da benim ve arkadaşların kaç defa kapımızı çaldılar.

“—İşte sizinle konuşacağız, dinî konuşma yapacağız.”

“—Buyur konuşalım. Gel, söyle bakalım!”

Dinliyorsun ve sen de ona cevabı veriyorsun, susturuyorsun, tamam. Sen susturdun ama öteki işçi kardeşimizin onu susturacak, gık diyemeyecek hâle getirecek bilgisi var mı? Yok!

“—Bir de para veriyor mu ona?”

Veriyor. O zaman yamuk çizmeye ve yamuk yamuk gitmeye başlıyor. Böyle çalışıyorlar. Güya her yerde müslümanları dinden çıkartacaklar, kendilerine benzetecekler filan diye çok oyunlar çevirirler.

Geçenlerde de okudunuz, gördünüz: Sulh günü, barış günü...

Siz dünyayı yakıp yıkan insanlarsınız, sizin sulhtan bahsedecek haliniz mi var? Cihan harplerini çıkartan sizlersiniz, müslüman milletlerin huzurunu bozan sizlersiniz. Siz olmasaydınız biz mutlu mes'ud yaşayacaktık. Siz belâ oldunuz, darmadağın dağıttınız, birbirine düşürdünüz. Parasını siz desteklediniz. Öyle ki, İsrail İran'a da silah veriyor, Irak'a da silah veriyor. Silah satmaktan kazanıyor. Sadece kazanç meselesi değil, mühim olan birbirlerine düşürmeye devam...

Onun için bize Kur'an lazım! Görüyorsunuz, bize Kur'ân-ı Kerîm lazım! Eğrileri öğren, ondan sonra temizlemeye çalış. Ya temizlersin ya temizleyemezsin. Lekelerin kimisi kolay çıkar, kimisi zor çıkar, kimisi çıkmaz. Sen onu lekeledikten sonra bir daha uğraş dur... Doğruyu öğreneceğiz, doğruyu öğreteceğiz.

Ben İlâhiyat Fakültesi'nde hocayım. Bizim fakültede program yapılmış; dinler tarihi, mezhepler tarihi, felsefe tarihi, bilmem ne tarihi... Dünya üzerinde şu zamana kadar ne kadar akide, fikir, ekol, mektep varsa bizim çocuklar hepsini okurlar.

Tabii neticesi ne olur?

“—Madem bu kadar ekol var, yanlış olabiliyor, hepsini boş ver.” İnsan bu noktaya gelir. İlk önce İslâm'ı öğret, doğruyu öğret, ondan sonra o eğrilerle karşılaştığı zaman her eğrinin eğriliğini söyler.

“—Ben nasıl söylüyorum”

Babam, anam beni böyle yetiştirdiği için.

“—Sen nasıl söylüyorsun?”

Müslüman yetiştiğin için... Sen İslâm'ı bilmezsen ne Amerika'ya ihtisasa gittiğin zaman onlara cevap verebilirsin, ne onlar buraya NATO'ya çalışmaya geldiği zaman cevap verebilirsin. Karmakarış gider. Önce doğruyu öğrenmek lâzım!

Prensibimiz ne: İslâm'ı dosdoğru öğrenmek!

“—Ötekileri de bilsek, fikir özgürlüğü filan...”

Onlar sonraya kalsın. Önce ben bir doğruyu öğreneyim, ondan sonra onlarla münakaşayı yapacak hâle gelirim. Onun için Peygamber Efendimiz burada diyor ki:

“—Kur'ân-ı Kerîm'e sarılın!” Bunun tabii neticesi ne olacak?

Bu vaazdan sonra her gün birkaç âyet-i kerîmeyi okuyacağız. Bir tefsir kitabından mânâsını takip edeceğiz. Biraz biraz Kur'ân-ı Kerîm'le ilgili bilgimiz gelişecek. Başka çaresi yok. Müslümanız diyoruz, Fâtîha'yı okumayı, Fâtîha'nın mânâsını bilmiyoruz.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

(الفاتحة: ٥)

(*Iyyâke na'büdü ve iyyâke nestaîn*) “Ancak sana ibadet ederiz ve sadece senden yardım bekleriz.” (Fâtîha, 1/5) diyoruz, başkalarına el açmış geziyoruz. Dilimiz başka söylüyor, elimiz başka iş yapıyor.

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

(الفاتحة: ٦)

(*Ihdina's-sırâta'l-müstakîm*) “Bizi doğru yola ilet!” (Fâtiha, 1/6) diyoruz.

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

(الفاتحة: ٧)

(*Sırata'llezîne en'amte aleyhim, gayri'l-mağdubi aleyhim vele'd-dallîn*) “Yâ Rabbi! Bizi kendilerine in'am, ihsan, ikram ettiğın kulların zümresine sok, o yolda yürüt. Kendilerine buğz ettiğın, kızdığın, gazap ettiklerinin, sapıtmışların yoluna bizi düşürme.” (Fâtiha, 1/7) diyoruz.

Biliyoruz ki o gazap edilen kavim yahudiler, o sapıtan kavim hıristiyanlardır, Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfnde öyle buyurmuş, onların peşinde gidiyoruz. Modamız öyle...

Kadın etek giymiş, eteğinin kenarını açmış, her adım atışında nereden neresi görünüyor. Ne modası bu? Var mıydı bizim dedelerimizde, ninelerimizde böyle moda?

Yoktu! İşte dışarıdan geldi. Kadın eğiliyor, her tarafı meydanda; kalkıyor, her tarafı meydanda... Bir gelinlik giymiş, her tarafı meydanda... Var mıydı bizde?

Bizde gelinin üstüne birde allı pullu örtü örtülürdü. Atın üstüne bindirilirken, evden

çıkarken erkekler binişini görmesin diye iki tarafa çarşaf gererlerdi. Zaten görse ne olacak; ayağı şalvarlı, üstü örtülü, yüzü kapalı... Ama gelinin çıktığı görülmesin diye bir de iki tarafa çarşaf gererlerdi. Eski köy düğünlerini düşünün!

Şimdi Dior modasından, bilmem ne modasından... Avrupalı moda mecmualarını aç; “Şu gelinlik daha güzel, bu gelinlik daha güzel.” Onların kilise kıyafetlerini giy, git düğün yap. Şimdiki durum bu!

Saç açık, baş açık. Erkek kadını tebrik ederken öpüşüyor. Çok sosyetikler değil, normal kimseler böyle... Üniversitede talebelere bakıyorum. Birbirlerine “merhaba” derken kız talebe ile erkek talebe el sıkışıyor, öpüşüyor. Yani yanaklarını birbirlerine sürtüyorlar, öpüşüyorlar. Bizde böyle bir şey yok. Hepsi ithal, hem de çürük mal ithali... Ne kadar çürük varsa ithal edilmiş.

Onun için kendi özümüze döneceğiz, kendi Kur’anımıza sarılacağız, kendi dinimizin yolunda yürüyeceğiz. Giyimimizden kuşamımıza, sözümden sohbetimize, selamlaşmamızdan yatmamıza kalkmamıza varıncaya kadar bizim öz, kendimize mahsus ve iftihar edeceğimiz güzel bir dinimiz var. Her şeyi tam bir süpermarketimiz var. Daha ne istiyoruz; başkasına ihtiyacımız yok ki... Başkaları gelsin, onlara da verelim. Bizde çok, başkalarına da veririz, gelsinler. Bizim yolumuza girsinler, onlara da veririz.

Geçenlerde bir arkadaşın evinde izledik. Birisi İsveçli, birisi Danimarkalı iki bacımız. Birisi

müslüman olalı dört yıl olmuş, birisi yedi yıl... Televizyona çıkartmışlar; güzelce örtülü... Oradan aklıma geliveriyor, bazıları diyor ki:

“—Türkiye’deki tesettür bazı partilerin işaretidir.”

Peki, bu adamlar da mı o partiden? Kadınlar da mı o partiden?

İsveçli! İsveç’te buradaki partilerle bir ilgisi yok ki... Müslüman olunca kapanıyor. Çünkü İslâm kapanmayı emrediyor.

“—Aman etmeyin, başları açtırmayın!” diye gittiğimiz bazı kimseler bize öyle dediler:

“—Bu, bir partinin simgesi, alâmeti oldu.” dediler.

Ne münasebet! Ben her partiden adam gösterebilirim. Bak; İsveçli de, Alman da, Danimarkalı da müslüman olduğu zaman örtünüyor.

Örtünmüşler, televizyonun karşısında oturmuşlar. Bu tarafa da 30-40 kişi oturmuş; papaz var, rahibe var, üniversite hocası var... Arkadaş diyor ki; “Bu üniversite hocası var ya...” Gözleri yılan gibi bakıyor; bakışı kısık ... “İsveç’in en büyük İslâm düşmanıdır.” Üniversitede kitaplar filan yazmış...

Pekâlâ! Papaz ve rahibeler oraya oturmuş. 30-40 kişilik gençlerden kimisi saçlarını kabartmış, yüzünü boyamış, göğsü açık... Açıklardan, kapalılarından çeşit çeşit insanlar bizim bacılara soru soruyorlar.

“—Nereden bizim bacı oldu?”

İsveçli, Danimarkalı müslüman olduğundan oldu. Yoksa Türk değil ama başka şeyden bizim oluverdi. Çünkü bizi müdafaa ediyor. Ne söyledilerse öyle cevaplar veriyor ki çökertiyor, beli kırılıyor. Karşıdaki adama, o profesöre bir cevap veriyor, “küt” diye çökertiyor. O papaza bir cevap veriyor, “küt” çökertiyor. Hani bir kahraman eline kılıcı almış, etrafına kırk tane düşman saldırmış; bir ona kılıç vuruyor, “küt” devriliyor, bir ona kılıç vuruyor, “küt” devriliyor gibi... El-hamdü lillâh ikisi de galip çıktılar, gayet güzel anlattılar.

Onun için evlatlarımızı tam müslüman yetiştirelim. Kendi inancımızı, Kur’anımızı, Efendimiz’in hayatını bilelim. Bize ne öğretmek istediğini anlayalım. Çünkü biz talebeyiz, o bizim hocalarımızın hocası... Peygamberimiz hocalar hocası, yüceler yücesi biri, el-hamdü lillah. Onu anlamaya çalışmamız lâzım.

Her gün Kur’an öğreneceğiz, çocuklarımıza öğreteceğiz ki, biz öldüğümüz zamanda arkamızdan çocuklar müslüman yaşayabilsin. Bizim desteğimizle değil... Eğri duruyor ama yanına bir payanda konulmuş, şimdi devrilmiyor. Payanda devrildiği zaman, paldır küldür yokuşun aşığına, cehenneme kadar gidecek.

Öyle şey olur mu? O senin çocuğun! Cehenneme düşecek olan, cayır cayır yanacak olan, yandığı zaman cızır cızır yağları dökülecek olan, katranların içine bulanacak olan senin çocuğun! Onun için onu senden sonra müslüman yaşayacak gibi yetiştir.

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي

(البقرة: ١٣٣)

(*Mâ ta'budûne min ba'dî*) “Benden sonra neye ibadet edeceksiniz? Hangi yolu tutturacaksınız?” (Bakara, 2/133) dediğin zaman, “İslâm” diyecek evlat yetiştirmemiz lazım! Peygamber Efendimiz’e bağlı insan yetiştirmemiz lazım!

Ehl-i kitap, bizim dinimizi küçük düşürmek için inceden inceye çalışır. Bizim bazı ilericiler de onların kitaplarını tercüme eder ve kültür piyasasına sürerler. Çoğunu bilmezsiniz. Bir kısmınız bilir, bir kısmınız bilmez, ekseriyet bilmez. “Falanca kitap şu kadar adet basılmış, şu kadar adet satılmış, ayın kitabı, ver bir tane de bana.” diye alıyor, içinde aslında ne zehirler var...

Adamın gazeteye koyduğu haberlerden dikkat ediyorum, buram buram düşmanlık kokuyor. Bak kepazeye, şu haber ile Kur’ân-ı Kerîm’in şu âyetine çatmaya çalışıyor. Cüce herif!.. Kur’ân-ı Kerîm’e Don Kişot’un değirmenlere saldırdığı gibi saldırıyor. Ama bilen biliyor, bilmeyen onu yutuyor.

“—Allah baba” diyor. Allah baba var mı?

Allah-u Teâlâ Hazretleri tek! Oğlu yok ki! “Allah baba” sözü, hıristiyanlardan geçme... Çünkü Hz. İsa’ya peygamber demiyorlar da “Allah’ın oğlu” diyorlar. Sen de “Allah baba” diyorsun. “Allah baba görür, Allah baba affeder.”

Kumkapı'da, Sirkeci'de, bilmem nerede külhanbeylerini dolaş, mahalle çocuklarını dinle. Adam bunu kâr sayıyor. Ehl-i kitap bize böyle dedirtmeyi kâr sayıyor. Seccademizin bir köşesine gizli bir put koymayı kâr sayıyor. Halı deseninin içine saklı...

Sen bu putu, zaten dinini bozmuşsun da ondan koymuşsun... Buraya koyacaksın da ne olacak?

Onu bir kâr sayıyor. Bir dekorasyon malzemesi içinde putlu bir dekorasyon koymayı kendisine kâr sayıyor. Zavallılığın başka ümidi yok ki. O bakımdan bu ince şeyleri ya anlarsınız ya anlamazsınız; Kur'an'a sarılın, doğruyu öğrenin, eğriyi o zaman anlarsınız.

Hız. Ali Efendimiz'in çok güzel bir tavsiyesi var. Nefis!.. Şahane bir tavsiye... Ona, kendisine muhalif bir sahabiyi soruyorlar da diyorlar ki;

“—Şu adam doğru yolda mıydı, eğri yolda mıydı?”

“—O da iyi bir insandı. Sen onunla niye ters düştün?” demek istiyorlar. Çıkmaza sokmaya çalışıyorlar. Şahane, çok güzel bir cevap veriyor. Diyor ki;

“—Sen bu meseleyi yanlış yönden tutturuyorsun. Meseleye böyle girilmez.

Hız. Ali Efendimiz RA buyurmuş ki:²

لَا تَعْرِفِ الْحَقَّ بِالرِّجَالِ إِعْرِفِ الْحَقَّ تَعْرِفِ أَهْلَهُ

---

² Gazâlî, *Ihyâ*, c. I, s.53; Hazret-i Ali RA'dan.

(*Lâ ta'rifi'l-hakka bi'r-ricâli*) “Adamlara bakıp hakkı öğrenmeye kalkma! (*İ'rifi'l-hakka ta'rif ehlehû*) Önce hakkı öğren, sonra kimin hak ehli olduğunu anla! Hakikati adamlara bağlı olarak bilme!”

“—Filanca adam yanlış yolda mı?”

O da iyi adam, bu da iyi adam, ikisi birbirine zıt. O zaman ne yapacaksın? Karıştıracaksın. Üç tane birbirine zıt iyi adam olsa daha karıştırırsın. Beş tane olsa daha karıştırırsın. Bu çıkmaz yol.

(*Lâ ta'rifi'l-hakka bi'r-ricâli*) “Gerçeği, hakikati, işin özünü, aslını, adamların ağzına bakarak, ‘Bu adam iyidir, iyiydi, binaen aleyh tamamıdır.’ diyerek götürmeye çalışırsan, o zaman ipin ucunu kaçıır, şaşırırsın. Çünkü o ona zıt, o ona zıt; bu sefer ortada kalırsın.

(*İ'rifi'l-hak ta'rif ehlehû*) ‘Hakkın ne olduğunu öğren, o zaman kimin haklı kimin haksız olduğunu sen ölçersin.’”

Çok güzel, çok nefis bir kaidedir; önce hakikati öğreneceksin, o zaman kim haklıymış kim değilmiş anlarsın.

Adamların haklılığı, haksızlığı sakalının boyuyla, yüzünün güzelliği ile, mevkiinin makamının yüksekliği ile, tahsiliyle, Batıllık ve Doğululukla ölçülmez. Bunların hiçbiri gerçeği bulmakta ölçü olamazlar. Gerçek başka şeyle ölçülür. Gerçeği ölçmek için insanın hakikat terazisinin elinde olması lazım! Adamlara bakarsan şaşırırsın.

Seçimlerden misal vereyim. Seçimlerde herkes televizyonda, radyoda konuştu. 80 tane parti, herkes bir şey söyledi. Belki söylediği şeyler de doğru. Herkes birbirine zıt, başka başka şeyler söyleyebiliyor. Bu sonsuza kadar insanı çırpınmaya götürür. Hakikati öğreneceksin. Peygamber Efendimiz SAS de onun için buyuruyor ki:

“—Size Kur’an’ı tavsiye ederim. Onun içinde her şey var. Eskilerin haberi, geleceğin ihbarı var. (*Ve fasla mâ beyneküm*) ‘Aranızdaki ihtilafları hakem olarak çözecek malzeme de var.’”

Kur’ân-ı Kerîm’de her şey var. Kur’ân-ı Kerîm’i biz unuttuk, biz bilmiyoruz. Bizim dedelerimiz Arapça tefsirler yazmışlar, başkalarına okutturuyorlar. Hâlâ Arabistan’da yazılmış tefsir kitabında, muteber tefsir olarak, “Ebu’s-Suud şöyle der, filanca böyle der.” diye bizim dedelerimizin yazmış olduğu tefsirlerden iktibaslar yapıyor. Biz unuttuk. Biz artık şimdi ne Kur’an, ne İslâm, ne iman biliyoruz.

Kavim olarak, genel ölçüler itibariyle şaşırıdık. Giyimimiz, hareketimiz, ticaretimiz şaşkın!

“—Aldat aldatılabildiğin kadar, haramı ye yiyebildiğin kadar, sözünde durma...”

Hanım kocaya âsi, koca evinden kopmuş, çocuk babayı saymaz, baba evladını yarsımaz. Karmakarış bir hâle gelmiş.

Eskiden böyle değildi. Her şeyin haberi ve hakem olma durumunda olan kaideler Kur’an’da var, onları öğreneceğiz.

b. Beyaz Horozu Kötülemeyin!

İkinci hadîs-i şerîf:

Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet edilmiş. Ebu'ş-Şeyh kitabına kaydetmiş. Bu, beyaz horozla ilgili bir hadîs-i şerîf.

لَا تَسُبُّوا الدِّيكَ الْأَبْيَضَ فَإِنَّهُ صَدِيقِي وَأَنَا
صَدِيقُهُ وَعَدُوُّهُ عَدُوِّي وَالَّذِي بَعَثَنِي بِالْحَقِّ لَوْ
يَعْلَمُ بَنُو آدَمَ مَا فِي قُرْبِهِ لَأَشْتَرُوا رِيشَهُ وَلَحْمَهُ
بِالذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَإِنَّهُ لَيَطْرُدُ مَدَى صَوْتِهِ مِنْ
الْجِنِّ

(أبو الشيخ في العظمة عن ابن عمر)

RE. 473/3 (*Lâ tesübbü'd-dîke'l-ebyada, feinnehû sadîkî ve ene sadîkuhû, ve aduvvühû adüvvî, ve'llezî beasenî bi'l-hakkı lev ya'lemü benû âdeme mâ fî kurbihî, leşterev rîşehû ve lahmehû bi'z- zehebi ve'l-fıddati, ve innehû leyatrüdü medâ savtihî mine'l-cinni.*)

Horoz makbul bir hayvandır. Bazı hayvanların, sahip oldukları vasıflar dolayısıyla insanlara hizmetleri var. Horozun da çok faydaları vardır. Buna mukabil mikrop taşıdığı için zararlı olan hayvanlar da var, onları da uzak tutuyoruz.

Meselâ, İslâm köpek beslemeyi uygun görmüyor. Ancak çobanlar için, bekçilik için, ihtiyaç varsa, “Eh! Ne yapalım.” diye izin veriyor. Çünkü kuduz hastalığı ve daha başka hastalıklar var.

Domuzun beslenmesini, kullanmasını, yenmesini uygun görmüyor. Çünkü içinde çeşit çeşit maddî ve mânevî zararlar var.

Buna mukabil bazı hayvanların faydalı olması dolayısıyla methi ve Kur'ân-ı Kerîm'de tavsiyesi vardır. Kuzu, koyun, deve gibi... Zararlı maddesine zararlı diyor. Mesela, "Sığırların yağı iyidir." diyor, "Ama eti zararlıdır." diye bildiriyor.

İşte bu hadîs-i şerîfte de beyaz horoz methediliyor. İfade şöyle:

(*Lâ tesübbü'd-dîke'l-ebyada*) "Beyaz horoza dil uzatmayın, sövüp saymayın."

"—Hay Allah! Yine mi öttün! Allah..." diye saymayın. (*Feinnehû sadîkî*) "Çünkü o benim dostum, (*ve ene sadîkuhû*) ben de onun dostuyum. (*Ve aduvvuhû adüvvî*) Ve onun düşmanı benim de düşmanımdır."

(*Ve'llezî beasenî bi'l-hakkı lev ya'lemü benû âdeme mâ fî kurbihî*) "Beni hak ile gönderene andolsun ki, yâni Allah'a yemin olsun ki, Âdemoğlu bunun kendisine yakın olmasındaki faydaları bilseydi, (*leşterev rîşehû ve lahmehû bi'z-zehebi ve'l-fıddati*) tüylerini ve etini, altın ve gümüş sayarak alırdı."

(*Ve innehû leyatrüdü medâ savtihî mine'l-cinni*) "Sesinin uzanabildiği yere kadar mahalde cinleri, şeytanları def eder." diye beyaz horozun methinde bir hadîs-i şerîf böyle zikredilmiş.

Şimdi apartmanlarda nasıl horoz besleyeceksin? Biraz zorlaştı. Eskiden gözünü sevdiğim ne

güzel evler vardı. Bir katlı, iki katlı, bahçeli, duvarları yüksek... Hanım içeride çamaşır yıkar, bahçeye asar, kızartmayı dışarıda yapar, çocuklar bahçede oynar... Kabak çiçekleri, fesleğenler, çeşitli bitkiler, biraz da sebzeler ve saire... Ne güzeldi. Meselâ Bursa'nın evleri, Konya'nın evleri...

1958 senesinde Konya'ya gittim. Sadreddin-i Konevî Hazretleri'nin türbesini ziyaret edeceğimiz, bir faytona bindik. Kerpiçten, çitli bahçelerin içinden, yeşilliklerin arasından, tozlu topraklı yoldan gitmiştik. Şimdi bir gittim, tanıyamadım. Koca koca apartmanlar, ne yeşillik var ne bir şey...

Ne olurdu onları öyle bıraksaydık da. bu apartmanları başka bir yere dikseydik? O eski, eski kalsaydı, eskiyle yeninin farkı ortaya çıksaydı. Bizim aşağıdaki Balipaşa Caddesinde, köşede bir konak vardı. Ne güzel, ahşap bir konaktı. Ne güzel bahçesi vardı. O bahçelerin hepsi bölünmüş, bölünmüş, bölünmüş; küçülmüş, küçülmüş, küçülmüş... Evler üst üste çıkmış. Herkes birbirinin camından içeriye girecek nerdeyse. Bir yanlış şehirleşme...

Bizim ülkemiz toprak darlığı olan bir ülke değil ki... Japonya gibi, İsviçre gibi değil ki... Geniş oluverseydi, geniş geniş, rahat rahat olurduk. O zaman Peygamber Efendimiz'in methettiği bazı şeyleri de evimizde bulundururduk. Meselâ:

“—Evde bir kuyu berekettir. Bir değirmen berekettir. Bir sağılacak koyun olması berekettir.” diyor.

Bir horozumuz olurdu. Mübarek hiç şaşırmaz! Sahur vaktinde horozun sesini dinle, çalar saate lüzum yok. Namaz vakitleri kaldırır, ne güzel. Nereden öğreniyor, nasıl şaşırıyor, gecenin gündüzün uzaması ve kısalması, yaza, güne, kışa nasıl aldanmıyor da zamanında bu işi biliyor, hayret edilecek bir hayvandır. Sevimli bir hayvandır. Ahlâkından da ibret alınacak bir hayvandır.

Küçük bir mevzu ama şimdi söyleyelim; mertlik sembolüdür. Bir kere hanımlarının yanına başkasını sokmaz. Kanatlarını gerer, atılır. Ondan sonra kendisi gıdayı bulur, kendisi yemez. “Gıt gıt gıt...” çağırır, hanımlara çocuklara yedirir. Yemez yedirir, onlara bakar, onları himaye eder. Çok güzel huyları vardır. Hakikaten sevimlidir. Ah, mümkün olsa da bir beyaz horoz edinsek... Sesini dinlesek, cinler vs. tard olsa gitse...

Peygamber Efendimiz'in hayatın çeşitli safhalarıyla ilgili tavsiyeleri oluyor. Bu da evcil hayvanlarla ilgili bir özel tavsiyesi.

Bunu atlayalım mı?

Yok, bunu da söyleyelim. Ne güzel işte. Yapabilen yapar.

c. Dünyâyâ Sövmeyin!

Üçüncü hadîs-i şerîf, Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:³

---

³Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.10, no:7288; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafa*, c.I, s.309; Taberani, *Dua*, c.I, s.588, no:2052; Zehebi, *Mizanü'l-İ'tidal*, c.I, s.211, no:824; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Keşfü'l-Hafa, c.II, s.356, no:3029.

لَا تَسُبُّوا الدُّنْيَا فَنِعَمَ الْمَطِيَّةِ لِلْمُؤْمِنِ عَلَيْهَا
يَبْلُغُ الْخَيْرَ وَبِهَا يَنْجُو مِنَ الشَّرِّ

(الديلمى، وابن النجار عن ابن مسعود)

RE. 473/4 (*Lâ tesübbü'd-dünyâ, feni'me matıyyet'l-mü'mini, aleyhâ yeblügu'l-hayra, ve bihâ yencû mine'ş-şerri.*)

(*Lâ tesübbü'd-dünyâ*) “Dünyalığa sövmeyin!”
Dünyaya diyor ama ben dünyalık diye tercüme ediyorum, izah edeceğim.

“Dünyalığa sövmeyin. (*Feni'me matıyyet'l-mü'mini*) Mü'min için dünyalık, ne iyi, ne güzel binektir. (*Aleyhâ yeblügu'l-hayra*) Onun üstüne biner, hayırlara erer, (*ve bihâ yencû mine'ş-şerri*) ve onun sayesinde şerden kurtulur.”
Hayra erer, şerden kurtulur.

Dünya ne demek?

“—Dünya, çapı şu kadar olan, güneşin etrafında şu kadar günde dolaşan, yuvarlak, kutupları olan, beş kıtası olan, okyanusları olan gezegen...”

Yok! Dünya o değil... Sakın ha! Ne Kur'ân-ı Kerîm'de ne hadîs- i şerîflerde dünya dediği zaman bu anlaşılmaz. Millet bilmiyor, çoğu kez şaşırıyorlar. Bugünkü Türkçemizde, dünya dediğimiz zaman yuvarlak bir küre, üstünde enlemler ve boylamlar; bu anlaşılıyor. Hadîs-i şerîfteki dünya o değil.

Dünya ne demek? Dünyalık demek. Yani insanın parası pulu, malı mülkü, şu hayatta sahip olduğu şeyler demek.

Peygamber SAS Efendimiz diyor ki:

“—Dünyaya sövmeyin, dünyaya dil uzatmayın!”

Yani mala mülke, sahip olunan varlıklara sövmeyin! Çünkü bu, mü'min için çok iyi bir vasıta. Mü'minin parası olur; parasını hayra sarf eder, cihad yapar, yoksulları doyurur, giydirir, çocukları büyütür, yetimlerin ellerinden tutar, cami yaptırır, köprü yaptırır, su getirir, çeşme yapar, kuyu kazdırır... Hayırların her çeşidi parayla oluyor.

Peygamber Efendimiz'in SAS devrinde de hayırlar yine parayla oluyordu, başka türlü olmuyordu ki... Yine parayla oluyordu ama herkes parasını getirip Rasûlullah'ın huzuruna döküyorlardı:

“—Buyur yâ Rasûlallah! Canımız feda sana...” diye parasını getirip veriyordu.

Onunla kılıç, zırh alınıyor, yapılacak işler yapılıyordu. Onunla fukaranın ihtiyaçlarını gideriyorlardı.

Onun için dünyalık esasında kötü bir şey değil. Hele mü'min, imanlı kimse için mal iyidir. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

---

⁴ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.197, no: 17798; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VIII, s.6, no:3210; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.3, no:2130; Buhârî, *el-Edebü'l- Müfred*, c.I, s.112, no:299; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III,s.291, no:3189; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.263, no:7336; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.IV, s.467, no:22188; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.91, no:1248; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.259, no:1315; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *İslâhu'l-Mâl*, c.I, s.32, no:43; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.IV, s.653; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXXVI, s.143; Abdullah ibn- i Amr RA'dan.

Keşfü'l-Hafâ, c.II, s.1821, no:2823.

نِعْمَ الْمَالُ الصَّالِحُ لِلرَّجُلِ الصَّالِحِ

(حم. حب. ك. طس. ش. ع. هب. كر. عبد اللّ عن ابن عمرو)

(*Ni'me'l-mâlû's-sâlih, li'r-racûli's-sâlih*)
“Hâlis, muhlis, sâlih, iyi bir kula iyi, helâl bir mal yakışır.”

Çarçur etmez, israf etmez, yanlış yollarda harcamaz, hayırlara kullanır. Keşke bizim cami cemaatimiz, her biriniz milyoner olsanız, keşke milyarder olsanız. Gidip öteki herifler olacağına... Çünkü zıpır eline para geçince ne yapacağını şaşırıyor. Çok hatalar ediyor, çok günahlar işliyor, günahlı işler yapıyor.

Para mü'minde olsun. Keşke onlarda olsa da çok hayırlara paralar sarf edilse... İnsanı hayra eriştirir, kimseye muhtaç etmez, şerlerden de kurtulur. Hem parasızlıktan dolayı hırsızlık, rüşvet gibi şeyler yapmaz.

Sıkıştı, ihtiyacı var, “Ne yapayım, aç kaldım, çaldım.” diyor. Bazen bakıyorsun, gazeteler de hırsıza neredeyse avukatlık yapıyor. Tabii daha başka sebepler olabiliyor, onu söylemeyelim ama yani ne yapalım, aç kalmış, çalmış; sanki mazeretmiş gibi...

Parası olursa kimseye eyvallah etmez, dalkavukluk etmez, kötülükler yapmaz, bir de düşmandan filan korunur.

Ben her şeyle ilgileniyorum ve müslümanın bazı şeylerle ilgilenip bazı şeylerle ilgilenmemesini uygun görmüyorum. İç siyaset, dış siyaset, savunmamız, silahlarımız, uçaklarımızın adedi,

gemilerimizin miktarı, çevremizde dönen olaylar, Bulgaristan'da olan, Yunanistan'da olan...

Yunanistan bizim Ege'deki bütün adalarına, bizim eski adalarımıza, elden kaçırdığımız adalara birer hava meydanı yapmış. Helikopter inecek. Biz Kıbrıs'ı helikopter göndererek aldık. Afganistan'da mücahidlere Ruslar helikopterle saldırıyor. Yani helikopter meydanı az bir şey mi?.. Jet havaalanı değilmiş. Jetler de öbür taraftan kalkar gelir, burayı bombalayabilir. Buna mukabil bizim koca Ege'de kaç tane helikopter alanımız, kaç tane uçağımız, kaç tane helikopterimiz vardır; bu bizler için önemli.

Geçenlerde Papandreu dobra dobra söyledi, "Biz Türklerle mutlaka harp edeceğiz." dedi. Gazeteler bunu yazdı. O zaman biz de elimizden geldiği kadar hazırlıklı olacağız.

Âyet-i kerîmede bildiriliyor ya, *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm*:

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ

(الأنفال: ٦٠)

(*Ve eiddû lehüm mesteta'tüm min kuvveh*)
"Gücünüz yettiğince onları, sizin ve Allah'ın düşmanı olan o zalimleri, kâfirleri korkutacak kadar güç kuvvet hazırlayın!" (Enfal, 8/60)

"—Aman, bu Türkler yok mu... Tepeden tırnağa silahlı adamlardır. Kadınında erkeğinde, evinde dağında, her taraf silah doludur. Dokunursan patlar, aman yanaşmayalım, yan bakmayalım." demesi lazım.

Böyle yapmıyorsak, zayıfsak... Ben şahsen televizyon paralarıyla, hatta televizyon paraları değil de renksiz televizyonu renkli televizyona çevirme masrafları ile pırıl pırıl, gıcır gıcır, modern bir ordu kurabileceğimiz kanaatindeyim. Kurabilirdik, paracıklarımız gitti. Çok üzülüyorum.

Nereye gitti? Japonya'ya, İngiltere'ye, Almanya'ya, İsrail'e gitti, yazık oldu. Onlarla düzenli bir ordumuz olsaydı, pırıl pırıl, gıcır gıcır, en modern silahlar, en yeni fabrikalar kursaydık... Fabrikalarını kursaydık kurardık.

Hatta hesaplarını şimdi yapmak lazım! Sigara paralarımızla, hani şu yakıp da “püf püf” dumanlandırdığımız şey var ya... İki günde bir paket, fiyatı şu kadar, şu kadar insan içiyor... Şunu şuna çarparsan ayda bir büyük fabrika kuracak durumdayız. Muazzam bir fabrika kurabiliriz. Hem iş gücü, hem üretim, hem güçlenme, her şey olur. Birisi de çıkıp bunu söylemiyor. Birisi de çıkıp da, “Madem bu böyle, ben bu keyiften vazgeçiyorum.” diye ayağının altına atıp ezmiyor. İçmeye devam...

Pipoyu takmış ağzına, püfür püfür; hem yürüyor, hem adamın dumanı tütüyor. Yazık ediyor. Onu öyle görünce acıyorum, yüreğim yanıyor. “Eyvah” diyorum, bunun ciğerleri soba borusunun içi gibi oldu. Ağzını da Sherlock Holmes gibi yapmış. Onu bir şey sanıyor. “İngilizler pipo içer.” filan diye... Gidip Avrupa'da tahsil gördü herhalde...

İngilizler pipo içerdi; 50 sene önce. Şimdi sigarayı bırakma çalışması yapıyorlar. 50 sene geriden gidiyorsun. Şimdi Alman mecmualarında, her yerde yazıyor:

Die zigarette schädlich meiner Gesundheit

(*Di zigarat şidlih maynır gezuntayt*) “Sigara benim sıhhatime zararlıdır.”

Amerika’da neşredilen yayınlarda harıl harıl neşriyatı yapıyor. Sigara paketlerinin üstüne, “Bu madde sağlığa zararlıdır.” diye mecburi damga koyuyorlar. Elli yıl geriden takip ediyorsun arslanım! Elli yıl önce onların bıraktığı kötü âdetleri, çöplükten gidip alıyorsun. Ve neler kaybediyoruz?

Hiç olmazsa yerlisini içse... Yerli sigara yetmiyor-muş gibi bu sefer Avrupa’dan geliyor; Winston, Marlboro, bilmem ne... Yazık! Her birisinden ne kadar para dışa gidiyor. Adamlar da Türkiye’de fabrika kurduğu zaman, hiç işe yarayan fabrika kurmuyorlar. Hep havadan sudan, işe yaramaz fabrika... Yatırımlarının hemen yüzde ellisini bir senelik kâr olarak dışa kaçırıyorlar. Gözümüzü açacağız. Suyu bizden, arpası bizden, şişesi bizden... Şişe malzemesi de bol... Bir şey yapıyor, bize içiriyor; ondan sonra dışa parayı kaçırıyor. Bir şey diyemiyorsun. Başkaları demiyor. Ben dobra dobra diyorum. İçmeyeceğiz! Tütmürmeyeceğiz! Almayacağız! Etmeyeceğiz! Verimli yerlere harcayacağız!

Avrupa, Amerika geldiği zaman hiç işe yaramaz yerlere yatırım yapar. İşe yarar bir yere yatırım yapmaz. Çünkü, “Bu Türkler, müslümanlar kuvvetlendiği zaman benim halim nice olur?” diye düşünür. Allah bizlere akıl fikir ihsan eylesin. Mal, para lazım! Allah hepinizi milyoner, milyarder etsin ama, parayı görünce dinini unutanlardan etmesin... Şaşıranlardan, vazifelerini ihmal edenlerden, şımaranlardan, gösterişe, lükse kaçanlardan eylemesin...

Bugün bir nişan olsa, kız mutlaka, “Pırlanta yüzük isterim.” der, oğlan da mutlaka alır. Ama Türkiye’de pırlanta çıkmıyor, Güney Afrika’dan geliyor. Zencileri öldürüyorlar, öldürüyorlar, öldürüyorlar; o pırlantalar oradan buraya geliyor. Oraya zavallı zencilerin kanları bulaşık. Biz de alıp takıyoruz.

Ne olur gümüş yüzük takıversek? Ne olur altın takıversek? Ne olur memlekette olan bir şeyi takıversek?

Bunun ticareti de hep başkalarının elinde. Milyonlar gürül gürül gidiyor. Senin şuranda bir kanama olsa, aksa, dindiremesen, hastaneye koşarsın. Ama Türkiyemiz’den kan “şar şar” dışa akıyor; gücümüz, kuvvetimiz, paramız... Hem de hiç işe yaramayan şeylere. Bizi birbirimize düşürmüşler, bizi lükse alıştırmışlar. Böyle gidiyor. Onun için gözümüzü açacağız.

Bunu başkası söylemiyor, iş bize kalıyor. Vaazın bir yerinde de bunu söylemek icap ediyor.

d. Zamana Sövmeyin!

Diğer hadîs-i şerîf:⁵

---

⁵ Ebû Hüreyre RA’dan., İbnü’n-Neccâr kitabına kaydetmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

İbn-i Asâkir, *Mu’cem*, c.I, s.393, no:802; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.V, s.10, no:7286; Ebû HüreyresRA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.III, s.607, no:8141; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XVI, s.153, no:16461.

لَا تَسُبُّوا الدَّهْرَ فَإِنَّ اللَّهَ يَقُولُ أَنَا الدَّهْرُ لِي اللَّيْلُ
أَجِدُّهُ وَأَبْلِيهِ وَأَذْهَبُ بِمُلُوكٍ وَآتِي بِمُلُوكٍ

(ك.ر. ف. ي. معجمه، وابن النجار عن أبي هريرة)

RE. 473/5 (*Lâ tesübbü'd-dehre, feinna'llâhe yekûlu. Ene'd-dehrü liye'l-leylü üceddidühû ve üblîhi, ve ezhebü bi-mülûkin ve âtî bi- mülûkin.*)

(*Lâ tesübbü'd-dehre*) “Dehre, zamana sövmeyin, küfretmeyin.” Ağır söz söylemeyin, ağızınızı bozmayın. Yani, “Şu zamanı Allah...” demeyin, sövmeyin.

(*Feinna'llâhe yekûlu. Ene'd-dehrü liye'l-leylü üceddidühû ve üblîhi*) “Çünkü Allah-u Teâlâ Hazretleri, ‘Ben dehrim. Gece benimdir, gündüz benimdir. Geceyi değiştirir, gündüz yaparım. Geceyi eskitirim. (*Ve ezhebü bi-mülûkin ve âtî bi-mülûkin*) Melikleri, şahları, padişahları yeryüzünden silerim, başkalarını getiririm. Her şey benim elimdedir.’ buyuruyor.”

Peygamber Efendimiz’in bu hadîs-i şerîfine göre, (*Ene'd-dehrü*) demiş. Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin böyle buyurduğu naklediliyor. Yani, “Ben zamanın sahibiyim!”

“—Zamanı ve mekânı kim yarattı?”

Allah-u Teâlâ Hazretleri. “—Zamanın sahibi kim?” Allah-u Teâlâ Hazretleri.

“—Senin zamana söverken kasdın ne?”

Allah’ın yarattığı şeyler ve meydana gelen hadiseler.

“—O hadiseleri kim meydana getirtiyor, kim takdir ediyor?” Allah!

“—Sövmen nereye gidiyor?” Çok yanlış yere gidiyor.

Bir hadîs-i şerîfte de geçiyor ki:

“—Allah’ın isimlerinden birisi de Dehr’dir.”

Zaman, *dehr*, Allah’ın esmasından birisidir, çünkü o yarattı. Zamanı da o yarattı. Zaman dediğimiz zaman kastedilen odur. Eğer bu hadiseler peş peşe olmasa, olaylar peş peşe olmasa, zaman dediğimiz şeyi zaten biz idrak edemeyiz. Onların arkasından geliyor.

Onun için müslüman her şeyin Allah’ın takdirinde olduğunu bilecek, ona buna sövmeyecek, dil uzatmayacak, aklını başına alacak, perdenin arkasındaki gerçekleri, fâil-i hakikiyi görecek ve Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin kaderine teslim olacak, işleri onun yaptığı gibi bilecek.

Toplantıda demin konuşuyorduk, bir arkadaşımız diyor ki;

“—Filancalar falancalara suikast yaptı, öldürdü. Amerika’da müslümanlardan birisini öldürdüler. Evinde çoluk çocuğu ile beraber bastılar ve büyük bir mütefekkeri öldürdüler.”

Öldüremez! Kimse kimseyi öldüremez! Allah’ın takdiri ile oluyor. Allah müsaade etmese, bir çöp yerinden kımıldamaz. Allah onun şehidlik mertebesine ermesini istemiş, hayatı orada bitecek, ondan oluyor. Yoksa öldüremezlerdi.

Peygamber Efendimiz’in bir hadîs-i şerîfi hoşuma gidiyor, diyor ki;

“—Çanağınız, tabağınız kırıldığı zaman, hizmetçiyi pataklamayın.”

“—Vay sen testiye kırdın, çömleği kırdın, kâseyi mahvettin, bu takımı bozdun, şu tabağı kırdın... Eyvah! Kristal vazo gitti...”

“—Kırılan şeyden dolayı hizmetçinizi dövmeyin.” diyor.

Hizmetçi de dövülmez, çocuk da dövülmez. Kimse dövülmez mânası çıkar. Arkasından:

“—Çünkü onların da insanlar gibi eceli vardır.” diyor.

Eceli gelmiş, tamam, bitti. İslâm ne güzel! İnsan o zaman üzülmez. Yoksa bir vazo için üç gün yas tutar. Pahalı bir kristal için karalar bağlar.

“—Eh! Ne yapalım, bunun da ömrü bu kadarmış, ömrü bitti. *Innâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn.*” diyor ve müslüman rahat oluyor.

Kimse kimseyi öldüremez. Sen yaşayacaksın, Allah sana 65 yaşına kadar, 90 yaşına kadar ömür vermiş. Gelecek filanca insan seni öldürecek. Amerika'nın, Rusya'nın bütün orduları Türkiye'nin üstüne çullansa, hepsi seni fellik fellik arasalar, meydanda dursan yine öldüremezler. Mümkün değil. İnsan işin nereden gelip nereye gittiğini bilecek.

Müslümanlara dediler ki, “Düşmanlar toplandı, silahları hazırladılar, üstünüze geliyorlar.” İmanları arttı ve dediler ki:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

(Al عمران: 173)

(*Hasbuna'llahu ve ni'me'l-vekîl*) “Allah bize yeter, biz ona tevekkül etmişiz; o ne iyi vekildir.” (Âl-i İmran, 3/173)

Ona tevekkül ederiz, evelallah hiçbir şey olmaz. Allah onların ayaklarını birbirine dolaştırır.

Yeter ki biz Allah'a kul olalım. Yeter ki biz Allah'ın istediği yolda olalım. Bir gün öleceğiz nasıl olsa ama ömrümüzde bir defa öleceğiz. Hangi yaşta olacaksa o zaman öleceğiz. Bizim rızığımız yazıldığı için, o rızıklar tükenmeden ölmek yok. Bir dakika öne gelmez, bir dakika sona gitmez.

Ölüm için ne tasa çekiyorsun?

Çekeceksen ölüme hazırlık için tasa çek. Ölüme hazırlanmak konusunda tasa çek. “Ne zaman olacağı belli olmaz, aman ölüme hazır olayım.” diye... Yoksa bu ölüm bir gün olacak. Sen de biliyorsun ben de biliyorum; üzölmeye değmez. Olması mecburi olan bir şey için üzölmeye değmez. Hazırlanmak, tamam. Senin ömrün hemen bitecekse, bir vesile olur yine ölürsün.

Bazen acayip hikayeler de anlatıyorlar. Adamın annesi rüyada çocuğunun öleceğini görmüş. Allah göstermiş, uçak düşecek ve ölecek. “Aman evladım, ne olur bu seyahatini yapma.” diye yalvarıyor. “Peki, anneciğim.” diyor, uçak biletini iptal ediyor ve o uçağı da ne oldu, ne kaldı diye takip ediyor. Ve bir de diyorlar ki, “Saat 13.00'da ölecek.” Detayını unuttum, teferruatı hatırımda değil.

Adam saate bakıyor. Saat 13.00'da uçakta olacaktı, uçak düşecekti filan diye... Saat

13.00'da bakıyor ki, tamam, ölmemiş... Bir seviniyor, bir zıplıyor, yukarıdaki tablo başına düşüyor ve “küt” diye orada ölüyor. Yani o anda yine ölüyor. Uçağa binse de, yerde kalsa da o ecel geldi mi ölür. Belki hikayedir belki olmuş bir hadisedir.

Ölmeyecek olduğu zaman da ölmez. Geçende Aydın'a gittik. Aydınlı bir kardeşimiz otobüsle Doğu Anadolu'dan Kars veya Ağrı'dan geliyor. Namaz vaktinde arkaya gitmiş, oturup namaz kılacak. Bir kaza olmuş. Kendisinin asıl oturduğu koltuk çevresindeki şahısların hepsi ölmüşler. Bu, arkaya namaza gittiği için kurtuluyor.

Kurtulan kurtulur, o da ecel, o da takdirle... Vadesi yeten ölür. O bakımdan Allah-u Teâlâ Hazretleri bizlere iman selametliği versin...

Zamana sövmeyiz. Zamanın arkasında Allah-u Teâlâ hazretlerinin takdiri olduğunu görür, takdire rıza ve teslimiyet gösteririz. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin ne dilerse onu yaptığını biliriz:

يَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ

(İbrahim: 27)

(*Yef'alu'llàhu mâ yeşâ'*) “Cenâb-ı Mevlâ, ne dilerse onu yapar.” (İbrâhim, 14/27)

إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ

(*Inna'llàhe yahkümü mâ yürîd*) “Allah neye hükmederse, dilediği gibi hükmeder.” (Mâide, 5/1)

Nice hükümdarları alaşığı ettiğini, nicelerini yerine ikame ettiğini biliriz. Ona güzel kulluk etmeye çalışırız.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bize kendisine güzel kullukta yardımcı olsun... Tevfîkini refik eylesin... Kendisini zikretmek, hüsn-ü ibadet ve verdiği nimetlere şükretmekte bizi muvaffak eylesin... Cennetiyle, cemaliyle müşerref eylesin...

Bi-hürmeti esrâr-ı sûreti'l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

09. 11. 1986 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

